

ΜΑΡΙΑ ΤΖΙΠΙΤΑ



*Σε δεν
υπήρχε άνδρo*

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ISBN 978-960-05-0000-0



Ε Π Π Η Ν Ι Κ Η Π Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αν δεν υπήρχε αύριο**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μαρία Τζιρίτα
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Ηλίας Μασούρης
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου, Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Μαρία Τζιρίτα, 2010
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2010

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2010, 15.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-677-1

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατσοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΜΑΡΙΑ ΤΖΙΡΙΤΑ

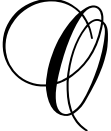
*Σε δεν
υπήρχε αύριο*

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ



*Αφιερωμένο στον Θάνο και στη Νίνα,
που άλλαξαν τη ζωή μου...*

Όλη μας τη ζωή ιδρώνουμε
και κάνουμε οικονομίες, έναν τάφο
για να χτίσουμε που θα μας καταπιεί...
Τζιμ Μόρισον

 γοητευτικός άντρας άφησε το αυτοκίνητό του στο πάρκινγκ και κατευθύνθηκε προς την τράπεζα. Η American Bank δεν είχε πολλά υποκαταστήματα στην Αθήνα, συγκεκριμένα μόνο δύο – ένα στα νότια προάστια κι ένα εδώ, στο κέντρο. Από το Μαρούσι όπου ερχόταν ο ίδιος σαφώς τον βόλευε αυτό εδώ, κι ας αντιμετώπιζε κάθε φορά το κυκλοφοριακό χάος της πρωτεύουσας.

Ήταν ντυμένος κομψά, αφού μετά θα πήγαινε από τα κεντρικά γραφεία της επιχείρησής του, αλλά έτσι κι αλλιώς πάντα ήταν κομψά ντυμένος ο Γιάννης Αλεξίου. Έβγαλε το σακάκι του και το έριξε ανέμελα στον ώμο του· έκανε αρκετή ζέστη εκείνη την ανοιξιάτικη μέρα, την πρώτη μέρα του Απριλίου, για την ακρίβεια.

Ο φύλακας τον χαιρέτησε εγκάρδια, καθώς έμπαινε στο κτίριο. Είχαν γίνει γνωστοί πια· βλέπονταν περίπου δύο φορές το μήνα τους τελευταίους έξι μήνες κι εί-

χε αναπτυχθεί μια οικειότητα ανάμεσά τους. Ο γκριζομάλλης άντρας συνειδητοποίησε στιγμιαία ότι δε γνώριζε καν το όνομα του νεαρού και σημείωσε στο μυαλό του να τον ρωτήσει βγαίνοντας.

Κατευθύνθηκε προς το γραφείο του διευθυντή, παρακάμπτοντας τα υπόλοιπα γραφεία και φυσικά την ουρά των ατόμων που περίμεναν υπομονετικά μπροστά σε κάθε γραφείο. Η διαφήμιση της συγκεκριμένης τράπεζας για ανοιχτό δάνειο με το πιο χαμηλό επιτόκιο της αγοράς τράβηξε τους απελπισμένους πολίτες όπως τραβάει το φως τις πεταλούδες. Οι περισσότεροι ήλπιζαν να πάρουν το δάνειο για να ξεπληρώσουν προηγούμενα συσσωρευμένα χρέη. Γνωστή διαδικασία για τα νοικοκυριά του 2009.

«Καλημέρα σας, κύριε Αλεξίου! Καλό μήνα!» Γύρισε το κεφάλι του κι είδε την κοπέλα πίσω από το ταμείο να του χαμογελά. Της ανταπέδωσε το χαιρετισμό, διερωτώμενος αν αυτή η όμορφη νεαρή κοπέλα ήταν τόσο ευγενική με όλους τους καλούς πελάτες της τράπεζας ή μόνο μαζί του. Τον κολάκευε η δεύτερη σκέψη, αν και η χαριτωμένη ξανθούλα θα μπορούσε, ηλικιακά, κάλλιστα να είναι κόρη του. Παρ' όλα αυτά, δεν έχανε τίποτα να δοκιμάσει. Στο κάτω κάτω, ελεύθερος άντρας ήταν, και μάλιστα ιδιαίτερα γοητευτικός, παρά τα σαράντα πέντε του χρόνια.

Την πλησίασε από την πίσω μεριά του ταμείου και σκύβοντας προς το μέρος της της είπε χαμηλόφωνα: «Έχω ραντεβού με το διευθυντή. Θα σου έκανε κόπο να μου φέρεις μέσα το καινούργιο μπλοκ επιταγών για

να μην περιμένω εδώ; Ορίστε το παλιό, είναι τελειωμένο. Θα μπορέσεις, καλή μου, τι λες;»

«Μα φυσικά, κύριε Αλεξίου! Θα είμαι στη διάθεσή σας για ό,τι θελήσετε!» του είπε εκείνη μελιστάλαχτα και πήρε το μπλοκ από το χέρι του, κοιτάζοντάς τον κατάματα, προκαλώντας σούσουρο δυσαρέσκειας από τους πελάτες που περίμεναν στην ουρά μπροστά της.

Από τη στιγμή που είχε μπει στην τράπεζα ο Γιάννης Αλεξίου, ο πλούσιος και ευπαρουσίαστος επιχειρηματίας, η Μαριλένα έπαψε να ενδιαφέρεται ιδιαίτερα για τους υπόλοιπους πελάτες. Εφόσον πληρούσε τις προδιαγραφές του ιδανικού για εκείνη συζύγου, δεν είχε καμία σημασία το γεγονός ότι ήταν περίπου είκοσι χρόνια μεγαλύτερός της. Ή, για να το θέσουμε πιο σωστά, αποτελούσε το διαβατήριό της για τη ζωή που ονειρευόταν, για ένα καλύτερο αύριο.

Ο άντρας τής έκλεισε το μάτι, ικανοποιημένος από το πράσινο φως που μόλις άναψε μπροστά του. Από κει και πέρα ήταν εύκολα τα πράγματα. Μόλις επέστρεφε στο γραφείο του, θα έβαζε τη γραμματέα του να στείλει στη μικρή μια ανθοδέσμη με μια κάρτα του, όπου θα έγραφε «*Ευχαριστώ για την εξυπηρέτηση*». Εκείνη μόλις την παραλάμβανε, θα του τηλεφωνούσε να τον ευχαριστήσει, μετά αυτός θα της ζητούσε να ανταποδώσει την εξυπηρέτηση και την ευγένειά της με ένα δείπνο σ' ένα από τα καλύτερα ρεστοράν της Αθήνας και η συνέχεια γνωστή. Σε τέτοιο βαθμό γνωστή, που είχε αρχίσει να σκέφτεται μήπως αυτή τη φορά έκανε κάτι διαφορετικό να σπάσει τη μονοτονία.

Με τις σκέψεις αυτές κι ένα χαμόγελο στα χείλη μπήκε στο γραφείο του διευθυντή. Εκείνος σηκώθηκε να τον υποδεχτεί και τον έβαλε να καθίσει στην πολυθρόνα απέναντί του. Οι καταθέσεις του Αλεξίου ενίσχυαν κατά πολύ το γόητρο της τράπεζάς του και της θέσης του βέβαια. Σήκωσε το τηλέφωνο και, πατώντας το πλήκτρο της ενδοεπικοινωνίας, παράγγειλε έναν καφέ για τον πελάτη του. Εσπρέσο σκέτο, όπως τον έπινε πάντα. Όχι ότι του είχε καμιά ιδιαίτερη συμπάθεια ο Βούρος του Αλεξίου, αλλά σίγουρα είχε την ανάγκη του.

Καιρός ήταν να ακούσει επιτέλους κι ένα ευχάριστο νέο. Το τελευταίο διάστημα η κατάσταση πήγαινε από το κακό στο χειρότερο, και οι ανώτεροί του στα κεντρικά της τράπεζας τον πίεζαν πολύ. Οι προβλέψεις ήταν δυσοίωνες, ο κόσμος είχε μαζευτεί, δεν έκαναν μεγάλες καταθέσεις, δεν έκαναν επενδύσεις, δε ζητούσαν δάνεια. Ο Αλεξίου μπορεί να του έδινε μια ανάσα σήμερα, αρκεί να δεχόταν βέβαια την πρόταση που του είχε κάνει.

«Λοιπόν, Γιάννη; Το σκέφτηκες αυτό που λέγαμε τις προάλλες; Θα την κάνεις την επένδυση;» μπήκε απειθείας στο ψητό, προσφέροντάς του ένα από τα ακριβά πούρα που διατηρούσε στον υγραντήρα πάνω στο γραφείο του. Ο ίδιος δεν κάπνιζε ποτέ, τα είχε όμως για να κερνάει τους καλούς πελάτες του.

Ο Αλεξίου το πήρε και το άναψε, αφού πρώτα το μύρισε και πέρασε τη γλώσσα του στην άκρη του. Δε βιαζόταν να απαντήσει στην ερώτηση του διευθυντή, του άρεσε να παρατείνει την αγωνία του. Έτσι κι αλλιώς εί-

χε αποφασίσει να επιβάλει τους δικούς του όρους σε αυτή τη δοσοληψία με την τράπεζα.

Δεν είχε τίποτα προσωπικό με τον Μιχάλη Βούρο· σε όλους έτσι φερόταν, ή τουλάχιστον σε όσους καταλάβαινε ότι είχαν την ανάγκη του, οι οποίοι έτσι κι αλλιώς αποτελούσαν την πλειονότητα των ανθρώπων με τους οποίους σχετιζόταν, ακόμα και σε προσωπικό επίπεδο. Δεν είχε αυταπάτες ο Γιάννης Αλεξίου. Ήξερε ότι με το χρήμα μπορούσε ν' αγοράσει τα πάντα, και αυτό ακριβώς έκανε.

Εκείνη τη στιγμή μπήκε στο γραφείο μια άλλη υπάλληλος κι έφερε τον καφέ του. Τα ρούχα που φορούσε δεν ήταν σαν των άλλων υπαλλήλων. Πρέπει να ήταν η γυναίκα που είχαν για να καθαρίζει και να φτιάχνει τους καφέδες. Την κοίταξε από πάνω μέχρι κάτω, όπως στάθηκε δίπλα του για ν' ακουμπήσει το δίσκο με τον καφέ. Ποτέ ξανά δεν την είχε δει μέχρι τώρα στην τράπεζα, ή τουλάχιστον δεν την είχε προσέξει. Νόστιμη κι αυτή και καλοβαλμένη, αλλά μάλλον μεγάλη για τα γούστα του. Αναγνώριζε φυσικά ότι οι πιο ώριμες γυναίκες είχαν τα πλεονεκτήματά τους σε σχέση με τις νεότερες, και το κυριότερο από αυτά ήταν ότι δεν κολλούσαν πάνω του σαν βδέλλες. Αλλά στην προκειμένη περίπτωση, μάλλον θα προτιμούσε την ξανθούλα που είδε νωρίτερα στο ταμείο.

«Ευχαριστούμε, Κατερίνα», της είπε ο διευθυντής χαμογελώντας και του χαμογέλασε κι εκείνη, αγνοώντας τον Αλεξίου που την κάρφωνε τόση ώρα με τα μάτια του. Η Κατερίνα γενικώς δεν πρόσεχε τους πελάτες, την εν-

διέφερε μόνο η δουλειά της και τίποτε άλλο. Ειδικά τον τελευταίο καιρό, λόγω των οικογενειακών της προβλημάτων, ζούσε κυριολεκτικά στον κόσμο της.

Ούτε ένα χρόνο δεν είχε που δούλευε στην τράπεζα, ενώ νωρίτερα δεν είχε εργαστεί ποτέ στη ζωή της. Πάντα καταπιανόταν με διάφορα πράγματα –για παράδειγμα, βοηθούσε μια φίλη της στο μαγαζί της, ή κάποια άλλη φορά βοηθούσε έναν ξάδελφό της που είχε μια ταβέρνα– αλλά κανονική δική της δουλειά δεν είχε ποτέ άλλοτε.

Τα έφερε έτσι όμως η μοίρα που αναγκάστηκε στα σαράντα της χρόνια να βγει στην αγορά εργασίας. Ο άντρας της, ή μάλλον ο πρώην άντρας της, τραπεζικός υπάλληλος και ο ίδιος, της εξασφάλισε αυτή τη θέση. Ήταν το λιγότερο που μπορούσε να κάνει, αφού αποφάσισε να την εγκαταλείψει με δυο παιδιά, έπειτα από είκοσι χρόνια κοινού βίου.

Προτού προλάβει να βγει η Κατερίνα από το γραφείο, μπήκε η ξανθιά ταμίας, αλλά όχι μόνη της. Μαζί της ερχόταν κι ένας άλλος κύριος, μεγάλος σε ηλικία και ντυμένος παράξενα. Σαν να είχε ξεπηδήσει από άλλη εποχή. Φορούσε ένα κοτλέ πράσινο σακάκι, τουλάχιστον ένα νούμερο μικρότερο από το κανονικό του μέγεθος, κοτλέ καφέ παντελόνι με φαρδιά μπατζάκια και στα πόδια δερμάτινα σανδάλια με κάλτσες! Αν υπολογίσουμε και το γεγονός ότι βρισκόμαστε ήδη στον Απρίλιο, με θερμοκρασία γύρω στους είκοσι βαθμούς Κελσίου τη μέρα εκείνη, το θέαμα του κυρίου ήταν πραγματικά γελοίο!

Ο Αλεξίου, που ετοιμαζόταν να ρουφήξει μια γουλιιά από τον καφέ του, κόντεψε να πνιγεί! Σκέφτηκε τον εκνευρισμό του διευθυντή που δεν έβλεπε την ώρα να μείνουν μόνοι τους για να πάρει την πολυπόθητη απάντηση που περίμενε τόση ώρα, αλλά αντί αυτού, το γραφείο του είχε γεμίσει κόσμος, και μάλιστα ανεπιθύμητο! Ο τόνος στη φωνή του διευθυντή, όταν εκείνος μίλησε, τον επιβεβαίωσε.

«Μαριλένα, τι γίνεται εδώ; Ποιος είναι ο κύριος, τι θέλει;»

«Κύριε διευθυντά, εγώ έφερνα το μπλοκ επιταγών του κυρίου Αλεξίου κι ο κύριος από δω επέμενε να σας δει και με ακολούθησε. Του είπα ότι έχετε συνάντηση, αλλά αυτός επέμενε, και...»

«Ζητώ χίλια συγγνώμη, κύριε Βούρο. Η κοπέλα δε φέρει καμία ευθύνη. Ήταν επείγον να σας δω όμως προσωπικά, γι' αυτό και πήρα το θάρρος να εισβάλω με αυτό τον τρόπο στο γραφείο σας. Μπορούμε να μιλήσουμε για λίγο ιδιαίτερος;»

Ο άντρας μίλησε ήρεμα και σοβαρά κοιτάζοντας το διευθυντή επίμονα στα μάτια. Ο Βούρος σάστισε για λίγο, απόρησε με το θράσος αυτού του εισβολέα, αλλά δεν ήταν διατεθειμένος να καθυστερήσει το ραντεβού του με τον Αλεξίου ούτε λεπτό παραπάνω.


«Μα τι λέτε, κύριέ μου; Ποιος είστε και τι θέλετε, τέλος πάντων; Είμαι ήδη στα μέσα μιας συνάντησης, θα πρέπει να περιμένετε. Περάστε έξω, σας παρακαλώ. Μαριλένα, συνόδευσε τον κύριο...»

«Κυριακού. Απόστολος Κυριακού. Λυπάμαι, κύριε

Βούρο, αλλά θα πρέπει να σας δω τώρα. Σε δυο ώρες πετάω για Αμερική και χρειάζομαι την υπογραφή σας για να ρευστοποιήσω αυτά τα ομόλογα». Του έδειξε τα χαρτιά που κρατούσε στα χέρια του. «Κλήθηκα εκτάκτως από την υπηρεσία μου να φύγω για τις Ηνωμένες Πολιτείες και χρειάζομαι τα χρήματα. Κάντε μου αυτή την εξυπηρέτηση, σας παρακαλώ».

Για μερικά δευτερόλεπτα επικράτησε μια αμήχανη σιωπή. Ο μόνος ήχος που ακούστηκε ήταν η ρουφηξιά που τράβηξε ο Αλεξίου στον καφέ του. Έτσι είχε μάθει να τον πίνει τον εσπρέσο στην Ιταλία, ρουφηχτό, σαν σφηνάκι. Ο διευθυντής μια κοιτούσε τον Κυριακού και μια τον Αλεξίου, λες και περίμενε από εκείνον να του πει τι να κάνει. Η Κατερίνα παρέμενε ακίνητη δίπλα στον Αλεξίου, έτοιμη να πάρει το φλιτζανάκι με τον καφέ που μόλις είχε τελειώσει και να τον ρωτήσει αν θέλει κάτι άλλο, αυτός, ο διευθυντής, ή ο παράξενος επισκέπτης τους.

Ο Βούρος αισθάνθηκε το αίμα να του ανεβαίνει στο κεφάλι. Έτσι κι αλλιώς τον τελευταίο καιρό εκνευριζόταν με το παραμικρό, πόσο μάλλον τώρα, έπειτα από το πρόσφατο γεγονός που είχε συμβεί στη ζωή του. Πήγε να τον βρίσει, αλλά συγκρατήθηκε. Δεν ήθελε να κάνει κακή εντύπωση στον Αλεξίου. Σκέφτηκε να του υπογράψει αυτό που ήθελε να τελειώνουν τέλος πάντων και να του αδειάζει τη γωνιά, όταν η έκρηξη στάματησε κάθε τους κίνηση, κάθε τους σκέψη, κάθε χρώνο. Σαν στοπ καρτέ σε κινηματογραφική ταινία.

 κρότος ήταν τρομερός. Όλα έγιναν τόσο γρήγορα που κανένας δεν πρόλαβε καν να φωνάξει. Τη μια στιγμή ήταν εκεί και την επομένη σ' ένα εντελώς διαφορετικό μέρος. Πέντε τελείως διαφορετικοί άνθρωποι απ' ό,τι ήταν κλάσματα του δευτερολέπτου πριν.

Δεν κατάλαβαν τίποτα. Εκκωφαντικός θόρυβος, τράνταγμα και σκόνη. Τίποτε άλλο. Και μετά κραυγές, που όμως έρχονταν από μακριά. Στο χώρο όπου αυτοί είχαν εγκλωβιστεί επικρατούσε και πάλι απόλυτη ησυχία.

Η Κατερίνα έτριψε τα μάτια της, προσπαθώντας να συνειδητοποιήσει τι είχε συμβεί. Σεισμός; Τι ήταν αυτό, Παναγίτσα μου; Αισθάνθηκε ότι πετάχτηκε από τη μια άκρη του δωματίου στην άλλη, και πράγματι πρέπει να πετάχτηκε, γιατί τώρα βρισκόταν στο πάτωμα κι από πάνω της η πολυθρόνα όπου καθόταν μέχρι πρό-

τινος ο Αλεξίου. Κι αυτός πού ήταν; Και οι άλλοι πού βρίσκονταν; Μα τι έγινε; Ευτυχώς δεν ένιωθε να έχει χτυπήσει πουθενά.

Δεν έβλεπε τίποτα όμως. Τα πάντα είχαν καλυφθεί από πυκνή, σαν ομίχλη, σκόνη. Πήγε να φωνάξει, αλλά το μόνο που βγήκε από το λαιμό της ήταν ένας πνιχτός βήχας.

«Δεσποινίς; Ποιος είναι εκεί; Βοηθήστε με!»

Η Κατερίνα κατάφερε να διακρίνει τον Αλεξίου χωμένο κάτω από το σπασμένο γραφείο του διευθυντή. Πέταξε την πολυθρόνα από πάνω της και πήγε προς το μέρος του. Δεν ήταν δύσκολο να τον απεγκλωβίσει. Ούτε αυτός φαινόταν να έχει χτυπήσει σοβαρά, μόνο κάτι γρατζουνιές είχε στο μέτωπο.

Όση ώρα η Κατερίνα πάλευε να μετακινήσει το σπασμένο γραφείο, προκειμένου να βοηθήσει τον Αλεξίου, έλεγε συνέχεια στον εαυτό της, από μέσα της: Δεν έχει συμβεί αυτό, ονειρεύομαι, δεν έχει συμβεί! Καμιά φορά έβλεπε τέτοια όνειρα, όπου βρισκόταν εγκλωβισμένη σε μικρούς χώρους και δεν μπορούσε να αναπνεύσει, αλλά τότε ξυπνούσε. Αυτή τη φορά, όσο κι αν προσπαθούσε, δεν μπορούσε να βγει από αυτή την κατάσταση. Της φαινόταν απίστευτο, δεν μπορεί να είχε συμβεί κάτι τέτοιο. Πώς γκρεμίστηκε το κτίριο; Με ποιον τρόπο;

Ψαχούλεψε με τα χέρια γύρω της, προσπαθώντας να εντοπίσει τα συρτάρια του γραφείου. Θυμόταν καλά ότι ο διευθυντής κρατούσε στο τρίτο από αυτά ένα μεγάλο φακό. Εντόπισε τη συρταριέρα, η οποία ευτυχώς είχε πέσει προς τα κάτω και τα συρτάρια δεν είχαν

ανοίξει. Κατάφερε να την αναποδογυρίσει και βρήκε το φακό.

Έριξε το δυνατό φως τριγύρω και δυσκολευόταν να αναγνωρίσει αυτό που έβλεπε. Γκρεμισμένοι τοίχοι, σοβάδες και σκόνη, παντού σκόνη. Ο χώρος είχε περιοριστεί σημαντικά, δε θύμιζε σε τίποτα το ευρύχωρο πολυτελές διευθυντικό γραφείο. Από τη μια ήθελε να ουρλιάξει πολύ δυνατά, μήπως και ξυπνήσει από αυτό τον εφιάλτη, από την άλλη όμως η αγωνία και το ένστικτο της επιβίωσης την κρατούσαν ψύχραιμη και την οδηγούσαν στο να κάνει τις σωστές κινήσεις. Ήξερε ότι έπρεπε να ψάξει να βρει τους υπόλοιπους και να βεβαιωθεί ότι ήταν όλοι καλά. Τότε άκουσε τη φωνή της Μαριλένας.

«Κατερίνα; Τι έγινε, Κατερίνα; Πού είμαστε, τι έγινε; Βοήθεια! Κατερίνα, είσαι εδώ;» Γύρισε το φακό προς το μέρος της και την είδε να σηκώνεται και να τινάζει τα ρούχα της. Από το χέρι της έτρεχε αίμα. Διέκρινε τον πανικό στο βλέμμα της κι εκείνη τη στιγμή ένιωσε την ανάγκη να προστατεύσει και να παρηγορήσει τη νεαρή κοπέλα. Έσπευσε κοντά της και την αγκάλιασε.

«Ηρέμησε, κορίτσι μου, εδώ είμαι. Κι ο κύριος Αλεξίου είναι εκεί, δεν έχει χτυπήσει... πολύ». Της έδειξε με το φακό.

Η Μαριλένα όσο έβλεπε τα συντρίμια τριγύρω πανικοβαλλόταν όλο και περισσότερο. Άρχισε να τρέμει. «Τι... τι έγινε; Σεισμός; Πώς θα βγούμε από δω; Βοήθεια, ανοίξτε μας, βοήθεια!»

Η Κατερίνα την έπιασε από τους ώμους και τη γύ-

ρισε προς το μέρος της. «Μαριλένα, ηρέμησε! Μη φωνάζεις, δεν ωφελεί, εισπνέεις τη σκόνη! Δεν ξέρω τι έγινε... Κι εγώ αυτή την εντύπωση είχα στην αρχή. Αλλά έγιναν όλα τόσο ξαφνικά, δεν μπορεί να ήταν σεισμός, θα το καταλαβαίναμε. Ηρέμησε, κορίτσι μου, σε παρακαλώ, μην κάνεις έτσι, θα μας βγάλουν. Κάτσε λίγο εδώ, να, εδώ, δίπλα στον κύριο Αλεξίου, να δω πού είναι ο διευθυντής».

Την άφησε δίπλα στον Αλεξίου, που φαινόταν να τα έχει κι αυτός το ίδιο χαμένα. Η Μαριλένα δεν μπορούσε να φανταστεί ότι ο άντρας εκείνη την ώρα σκεφτόταν πως ο εφιάλτης που έβλεπε τις τελευταίες νύχτες έβγαινε αληθινός. Η κοπέλα, αφού συνήλθε από το πρώτο σοκ, άρχισε να κλαίει. Η Κατερίνα δεν μπορούσε όμως να ασχοληθεί άλλο μαζί της, γιατί έπρεπε να βρει το διευθυντή τους.

«Κύριε Μιχάλη; Πού είστε, κύριε Μιχάλη;» Γυρνούσε το φακό της από δω κι από κει, αλλά η σκόνη την εμπόδιζε να δει καθαρά. Κάθε τόσο η φωνή της κοβόταν από το βήχα.

«Εδώ είμαι. Έχω χτυπήσει λίγο το κεφάλι μου. Πνίγομαι, δεν μπορώ να μιλήσω! Δεν μπορώ να καταλάβω τι συνέβη!» Ευτυχώς ήταν ζωντανός! Η Κατερίνα τον είδε όταν είχε πια πλησιάσει αρκετά κοντά της. «Εσύ είσαι καλά, Κατερίνα μου; Οι άλλοι;»

Η Κατερίνα έγενεψε καταφατικά και του έδειξε τον Αλεξίου και τη Μαριλένα, η οποία λίγο ακόμα και θα πάθαινε κρίση πανικού. Ο διευθυντής κάθισε κοντά της και προσπάθησε κι αυτός να την ηρεμήσει.

Ο Αλεξίου σηκώθηκε, νιώθοντας ότι η κοπέλα δεν τον χρειαζόταν πια, αποφασισμένος να κάνει κάτι, να πάρει την κατάσταση στα χέρια του. Ό,τι κι αν ήταν αυτό που είχε συμβεί, σημασία είχε τώρα να βγουν από κει μέσα. «Δώσε μου το φακό!» είπε στην Κατερίνα.

«Έ-έ-έγινε έκρηξη... Πρέπει να ήταν βό-βόμβα...» Μια σιγανή φωνή σαν αγκομαχητό τούς ανάγκασε να σωπάσουν και πάλι. Κοιτάζονταν μεταξύ τους και δεν μπορούσαν να καταλάβουν ποιος ήταν αυτός που είχε μιλήσει. Μα βέβαια! Ο Κυριακού με το παράξενο ντύσιμο! Τον είχαν ξεχάσει αυτόν.

«Πού είστε, κύριε; Δε σας βλέπω!» Η Κατερίνα αγνόησε τον Αλεξίου κι άρχισε να ψάχνει με το φακό μέσα στα συντρίμια, να πετάει κομμάτια από τοίχους, έπιπλα, βιβλία, προσπαθώντας να εντοπίσει από πού ερχόταν η φωνή.

«Εδώ... εδώ...» έλεγε εκείνος συνεχώς, προκειμένου να τη βοηθήσει στο έργο της.

«Τον βρήκα! Είναι εδώ από κάτω! Πρέπει να σηκώσουμε τη βιβλιοθήκη. Έχει πέσει πάνω του! Βοηθήστε με, τι κάθεστε;»

Ο Αλεξίου με το διευθυντή έσπευσαν να βοηθήσουν, ενώ η Μαριλένα είχε παραμείνει στο πάτωμα κουλουριασμένη, τρέμοντας και κλαίγοντας, ανήμπορη να βοηθήσει ακόμα και τον ίδιο τον εαυτό της. Η Κατερίνα ανασανε ανακουφισμένη που τουλάχιστον όλοι όσοι βρίσκονταν στο γραφείο εκείνη την ώρα ήταν ζωντανοί.

Αυτή τη φορά όμως δεν ήταν τόσο εύκολο να απεγκλωβίσουν αυτό τον άντρα. Ο Γιάννης κι ο Μιχάλης

προσπαθούσαν να σηκώσουν το έπιπλο που τον είχε καταπλακώσει, αλλά ήταν πολύ βαρύ. Τελικά, ύστερα από δέκα λεπτά επίπονης προσπάθειας, κατάφεραν να τραβήξουν τον Κυριακού μακριά από τη βιβλιοθήκη κι όλα τα άλλα αντικείμενα που είχαν πέσει πάνω του.

Δεν άργησαν ωστόσο να διαπιστώσουν ότι είχε τραυματιστεί πολύ άσχημα. Το πρόσωπό του ήταν αιμόφυρτο τόσο ώστε ήταν αδύνατον να καταλάβουν πού ακριβώς έχει χτυπήσει. Το ένα του πόδι πρέπει να είχε σπάσει, γιατί είχε πάρει μια πολύ περίεργη κλίση. Ο ίδιος τους παρακάλεσε να μην προσπαθήσουν να τον σηκώσουν κι έτσι τον άφησαν λίγο πιο δίπλα, με την πλάτη του ακουμπισμένη στην πεσμένη βιβλιοθήκη.

Η κατάσταση ήταν τραγική. Δεν υπήρχε τρόπος να βγουν από κει μέσα, αν δεν έρχονταν απ' έξω να τους απεγκλωβίσουν. Στη θέση της πόρτας τώρα υπήρχαν μόνο συντρίμμια, λες κι είχαν πέσει κι όλοι οι από πάνω όροφοι στο κεφάλι τους. Δοκίμασαν να φωνάξουν, να χτυπήσουν με διάφορα αντικείμενα τους τοίχους, αλλά χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Βρίσκονταν εγκλωβισμένοι σ' έναν πολύ μικρό σκοτεινό χώρο, μη γνωρίζοντας τι έχει συμβεί, πέρα από αυτό που υπέθεσε ο Κυριακού, ότι τους είχαν βάλει βόμβα. Δεν ήξεραν τι γινόταν απ' έξω, πόσοι άνθρωποι είχαν τραυματιστεί ή σκοτωθεί και πόση ώρα θα περνούσε ώσπου να τους εντοπίσουν και να τους βγάλουν από κει. Θα τους έβγαζαν όμως ζωντανούς;

Η Μαριλένα δεν είχε σταματήσει να κλαίει, γεγονός που έκανε ακόμα πιο τεταμένη την κατάσταση. Ο Αλε-

ξίου με το διευθυντή προσπαθούσαν να ανοίξουν δρόμο σκάβοντας προς την κατεύθυνση που υπέθεταν πως ήταν η έξοδος, και η Κατερίνα πρόσφερε πρώτες βοήθειες στον Κυριακού, ο οποίος φυσικά ήταν στη χειρότερη θέση απ' όλους. Παρ' όλα αυτά, βρήκε το κουράγιο και φώναξε, με μια φωνή δυνατή που ακούστηκε πάνω από το κλάμα της Μαριλένας: «Σταμάτα να κλαις, κοπέλα μου!»

Η Μαριλένα πάγωσε και σώπασε. Η Κατερίνα δεν ήξερε ποιον να πρωτοκοιτάξει. Τον άντρα αυτόν που ήταν άσχημα χτυπημένος, αλλά φαινόταν πολύ ψυχραιμος, ή τη Μαριλένα, που ενώ δεν είχε χτυπήσει καθόλου είχε πάθει κρίση πανικού; Ποιο ήταν χειρότερο τελικά;

Προσπαθούσε να σκέφτεται θετικά, να διαβεβαιώνει τον εαυτό της ότι σύντομα θα τελείωνε αυτός ο εφιάλτης και θα τους έβγαζαν όλους σώους από κει μέσα. Είχε δει στην τηλεόραση ανθρώπους εγκλωβισμένους για ώρες ή και μέρες μέσα σε ερείπια, που τελικά τους ανέσυραν ζωντανούς. Ήλπιζε οι ίδιοι να ήταν πιο τυχεροί και να μην κρατούσε τόσο πολύ το μαρτύριό τους.

Όσο περνούσε η ώρα και συνειδητοποιούσε την κατάσταση, ο Μιχάλης Βούρος είχε αρχίσει να χάνει τις ελπίδες του. Στο μυαλό του είχε μόνο τη γυναίκα του και μια απέραντη στενοχώρια, καθώς είχαν μαλώσει την προηγούμενη μέρα και τώρα φοβόταν ότι δε θα είχε την ευκαιρία να την ξαναδεί. Κι εκεί που έλεγε ότι τίποτα χειρότερο δεν μπορούσε να του συμβεί... Αλλά όχι, δε γινόταν να παραιτηθεί, έπρεπε να βγουν από κει,

έπρεπε να τα καταφέρει, έπρεπε! Συνέχισε να σκάβει με μανία, χωρίς να υπολογίζει τα γδαρσίματα στα χέρια και τα πόδια του.

Ο Γιάννης Αλεξίου δίπλα του προσπαθούσε κι αυτός να κάνει ό,τι μπορεί, χωρίς αποτέλεσμα όμως. Θυμήθηκε ότι αποφάσισε τελευταία στιγμή να πάει στην τράπεζα εκείνο το πρωινό, άρα θα μπορούσε να το είχε αποφύγει. Αν είχε ζητήσει να του στείλουν το μπλοκ αντί να πάει να το πάρει... αν είχε πει στον Βούρο να ερχόταν εκείνος στο δικό του γραφείο, όπως την άλλη φορά... Γιατί να βρεθεί στο λάθος μέρος τη λάθος στιγμή; Γιατί;

Θα τους έβγαζαν όμως, δεν ήταν δυνατόν να τους άφηναν εκεί μέσα! Ωστόσο θα το έκαναν αρκετά σύντομα, προτού γκρεμιστεί και το υπόλοιπο κτίριο στα κεφάλια τους; Η Μαριλένα, σαν να άκουσε τη σκέψη που έκανε ο Γιάννης εκείνη την ώρα, άρχισε πάλι να φωνάζει: «Δε θα μας βρουν ποτέ! Θα πέσει το ταβάνι και θα μας πλακώσει, λίγο θέλει ακόμα! Φωνάξτε πιο δυνατά, δε μας ακούνε, φωνάξτε!»

Προτού προλάβει η Κατερίνα να πάει κοντά της για να την ηρεμήσει πάλι, οι δυο άντρες άρχισαν να φωνάζουν και να χτυπάνε τους γκρεμισμένους τοίχους. Η κατάσταση ξέφευγε εντελώς από τον έλεγχο και δε φαινόταν πουθενά φως. Η Κατερίνα έχασε το κουράγιο της, που τόση ώρα κρατούσε σθεναρά, κι άρχισε κι αυτή να κλαίει, σκεπτόμενη πως δε θα ξανάβλεπε τα παιδιά της, τα αγγελούδια της. Ήταν ηλίθιο και ουτοπικό να πιστεύει πως θα τους έβγαζαν από κει μέσα σώους

και αβλαβείς. Είχε περάσει ήδη τόση ώρα και δεν άκουγαν απολύτως τίποτε απ' έξω.

Ένωσε ένα χέρι πάνω στο δικό της. Ήταν σε τόσο κακή ψυχολογική κατάσταση, που τσίριξε τρομαγμένη, λες και ποιος θα μπορούσε να ήταν; Είδε τον Κυριακού να την κοιτάζει συμπονετικά και ντράπηκε γιατί συνειδητοποίησε ότι αυτός ο άνθρωπος, που ήταν πιο άσχημα απ' όλους τους, αποδείχτηκε ο πιο ψύχραιμος και ο πιο υπομονετικός.

«Μην κλαις, δεν υπάρχει λόγος», της είπε τρυφερά και τα λόγια του είχαν άμεση επίδραση. Μια γαλήνη απλώθηκε μέσα της κι αμέσως ηρέμησε. Ο Κυριακού, με μια υπεράνθρωπη προσπάθεια, φώναξε στους άλλους: «Εσείς εκεί! Σταματήστε να παλεύετε, καταναλώνετε άσκοπα την ενέργειά σας! Πάρτε την κοπέλα από κει όπου κάθεται μόνη της και κλαίει κι ελάτε εδώ κοντά μου, όλοι σας!»

Τον υπάκουσαν πειθήνια, σαν να ήταν ο αδιαμφισβήτητος αρχηγός τους. Ο άνθρωπος αυτός, που τους ήταν εντελώς ξένος και τους είχε φανεί τόσο αστείος με την εμφάνισή του αλλά και τη συμπεριφορά του, τώρα λες και όριζε τη μοίρα τους. Μα ποιος ήταν τέλος πάντων; Είχαν τουλάχιστον μισή ώρα εκεί μέσα και κανένας δεν αναρωτήθηκε, ούτε τον ρώτησε τίποτα. Μήπως είχε κάποια σχέση με τη βόμβα;

Όταν όλοι φρόντισαν να καθίσουν αρκετά κοντά του, ο Κυριακού έκανε μια προσπάθεια να ανασηκωθεί. Ο οξύς πόνος που ένωσε στο πόδι του τον έκανε να βγάλει μια κραυγή και τον ανάγκασε να κάτσει πάλι πίσω.

Η Κατερίνα πήγε να τον πιάσει, αλλά εκείνος άπλωσε το χέρι του και πήρε το φακό που εκείνη κρατούσε. Τους κοίταξε όλους, έναν έναν, αναγκάζοντάς τους να κλείσουν τα μάτια στο έντονο φως. Φαινόταν ατάραχος και ήρεμος, παρά την τραγικότητα της κατάστασης. Και τότε τους μίλησε.

«Δεν υπάρχει κανένας λόγος να πανικοβάλλεστε. Το πιθανότερο είναι ότι κανένας μας δεν πρόκειται να βγει ζωντανός από δω μέσα. Αλλά αυτό καθόλου μη σας ανησυχεί. Ούτως ή άλλως, όλοι μας μετράμε πια μέρες. Για την ακρίβεια, τετρακόσιες ογδόντα εννέα μέρες. Μετά δε θα υπάρχει πια κανείς. Ελάτε, μη με κοιτάτε σαν να είμαι τρελός. Καθίστε να σας μιλήσω για τον Λεβιάθαν. Αυτές είναι οι τελευταίες μου στιγμές και το μυστικό μου είναι πολύ βαρύ και σημαντικό για να το πάρω μαζί μου...»

«Ο άνθρωπος έχει χτυπήσει στο κεφάλι και δεν ξέρει τι λέει!» είπε ο Αλεξίου, αλλά η φωνή του φανέρωνε τόσο τρόμο, που δεν πείστηκε ούτε κι ο ίδιος για αυτό που είπε. Για κάποιον ανεξήγητο λόγο, ο Κυριακού φαινόταν ότι ήξερε ακριβώς τι έλεγε.

«Κύριε, μη μιλάτε έτσι, δε θα πάθετε τίποτα, κανένας μας δε θα πάθει τίποτα, θα μας βγάλουν σύντομα. Κάντε υπομονή και καλύτερα μη μιλάτε, δε σας κάνει καλό», προσπάθησε να τον παρηγορήσει η γλυκιά Κατερίνα.

«Όχι, κορίτσι μου. Άκου τι σου λέω. Δε μου μένει πολλή ώρα, το νιώθω. Έχω χτυπήσει εδώ», είπε και γυρίζοντας το φως στον εαυτό του, έδειξε το στήθος του.

«Θέλω να με ακούσετε προσεκτικά. Θα σας πω τα πάντα, θα σας πω όλη την αλήθεια. Θέλω μόνο από σας να ορκιστείτε πως, σε περίπτωση που βγείτε από δω μέσα, δε θα πείτε σε κανέναν τίποτα. Σε κανέναν απολύτως! Είναι πολύ σημαντικό να το ορκιστείτε αυτό. Σας το ζητάει ένας ετοιμοθάνατος άνθρωπος και δεν μπορείτε να παραβείτε τον όρκο σας έτσι και τον δώσετε. Θα το κάνετε;»

Κοιτάχτηκαν μεταξύ τους κι έπειτα στράφηκαν σε αυτόν. Είπαν όλοι «ναι», χωρίς να το σκεφτούν δεύτερη φορά. Αν τελικά ζούσαν, ένας όρκος σιωπής θα τους έδενε για πάντα. Αν όλα αυτά που ζούσαν ήταν αληθινά και όχι ένας εφιάλτης, ένα αστείο, κάτι που μετά θα το θυμόνταν και θα γελούσαν.

Τώρα όμως έπρεπε να μάθουν για τον Λεβιάθαν.

Ξέρει κάποιος από σας τι σημαίνει το όνομα “Λεβιάθαν”;» τους ρώτησε ήρεμα ο Κυριακού. Ο τρόπος που έσφιγγε τα δόντια του καθώς μιλούσε τους έκανε να καταλάβουν πως πονούσε πολύ.

«Δεν το πιστεύω! Μαθήματα Ιστορίας θα μας κάνει ο άνθρωπος τώρα; Δεν τ’ αφήνουμε αυτά να βρούμε έναν τρόπο να βγούμε από δω μέσα;» Ο Γιάννης Αλεξίου φαινόταν να χάνει την ψυχραιμία του κι ετοιμάστηκε να σηκωθεί και πάλι. Ο τρόπος που τον κοίταξαν οι υπόλοιποι του έκοψε τη φόρα. Κατάλαβε. Όφειλαν να σεβαστούν την επιθυμία αυτού του ανθρώπου, ακόμα κι αν ήταν ένας τρελός και τίποτα περισσότερο. Ψέλλισε ένα «συγγνώμη, συνεχίστε» κι αποφάσισε να μην ξαναμιλήσει.

«Όλοι το έχετε ακουστά αλλά κανένας δεν ξέρει τι είναι. Λοιπόν, θα σας πω εγώ. Λεβιάθαν ήταν ένα μυθι-

κό τέρας που το συναντάμε στην Παλαιά Διαθήκη. Θαλάσσιο κήτος, τεράστιος δράκος, το οποίο έχει απεικονιστεί με διάφορες τέτοιες μορφές. Δεν έχει σημασία αυτό. Σημασία έχει πως ήταν τόσο κακό κι επικίνδυνο που θα μπορούσε να καταστρέψει τον κόσμο...»

«Τι σχέση έχει αυτό, κύριε, μ' εμάς εδώ;» ρώτησε η Μαριλένα, που αν μη τι άλλο είχε σταματήσει να κλαίει.

«Λεβιάθαν ονομάσαμε τον πλανήτη που θα συγκρουστεί με τη Γη στις 3 Αυγούστου 2010. Πιθανόν να πέφτουμε έξω στον υπολογισμό μας, αν ο πλανήτης αλλάξει ταχύτητα, αλλά αυτό είναι απίθανο. Εδώ και δύο χρόνια η πορεία του είναι σταθερή. Και έρχεται κατευθείαν καταπάνω μας...»

Μια γκριμάτσα πόνου τον ανάγκασε να σταματήσει. Τώρα πια κανένας δε μιλούσε, ούτε ρωτούσε τίποτα· τους είχε τραβήξει την προσοχή για τα καλά.

«Πρέπει να προλάβω να σας τα πω όλα. Ξέρω ότι δυσκολεύεστε να με πιστέψετε, όμως σας ορκίζομαι ότι δεν είμαι τρελός, σας λέω την αλήθεια. Δουλεύω για τη NASA, είμαι πυρηνικός φυσικός, έχω ζήσει την περισσότερη ζωή μου στο εξωτερικό ασχολούμενος με έρευνες και μελέτες, έχω διακριθεί...»

«Δε μας ενδιαφέρει το βιογραφικό σου, χριστιανέ μου! Πες μας τι ξέρεις γι' αυτή την απίθανη ιστορία και τι σχέση έχει αυτό με την έκρηξη σήμερα!» τον διέκοψε ανυπόμονα ο Μιχάλης Βούρος. Παραήταν τραβηγμένα αυτά που τους έλεγε ο τύπος.

«Καμία σχέση δεν έχει. Απλώς... για σας... για να μην πανικοβάλλεστε...»

«Παραμύθια μάς λες δηλαδή; Είσαι εντελώς τρελός; Εδώ χάνεται η ζωή μας κι εσύ μας λες ιστορίες για αρκούδες; Σήκω, ρε Γιάννη, να δούμε πώς θα βγούμε από δω μέσα κι άσ' τον να πει το παραμύθι του στις κοπέλες!»

«Όχι! Καθίστε, σας παρακαλώ. Ακούστε με... Δε σας λέω παραμύθια. Πώς είναι δυνατόν να πιστεύετε ότι θα επινοούσα κάτι τέτοιο στην κατάσταση μου; Πεθαίνω, το καταλαβαίνετε; Θέλω να σας δώσω μία ευκαιρία. Μία τελευταία ευκαιρία... Αν βγείτε ζωντανοί από δω μέσα, αυτούς τους μήνες που υπολείπονται μέχρι την καταστροφή, να τους ζήσετε... όσο καλύτερα μπορείτε... να προλάβετε...»

Οι δυνάμεις του λιγότευαν. Η αναπνοή του βάρυνε. Έκλεισε τα μάτια του. Η Κατερίνα άπλωσε το χέρι της κι έπιασε το δικό του. Εκείνος γύρισε το κεφάλι του προς το μέρος της χωρίς να ανοίξει τα μάτια.

«Έχω αποδείξεις, αλλά φοβάμαι ότι δε θα μπορέσω ποτέ να σας τις δείξω. Πρέπει να με πιστέψετε... Και να μην το πείτε σε κανέναν! Είναι κρατικό μυστικό. Αν το διαδώσετε, θα σας συλλάβουν. Συνέβη στην Αμερική. Διέρρευσε από έναν υπάλληλο στην οικογένειά του.... Ο ίδιος φυ-φυλακίστηκε και η γυναίκα του και τα παιδιά του σκο-τώθηκαν σε τροχαίο όλως τυχαίως... Καταλαβαίνετε... Εγώ δεν έχω πια τίποτα να χάσω... Δεν έχω καν οικο-γένεια... Μόνο ε-ε-εσάς...»

Δάκρυα κύλησαν στα μάγουλά του. Η Κατερίνα του έσφιξε το χέρι. Ήθελε να μιλήσει, αλλά τη στιγμή εκείνη δεν έβρισκε τίποτα κατάλληλο να πει. Ένωθε σαν

να συμμετείχε σε ταινία τρόμου, που όμως δεν είχε λόγο στο σενάριο κι απλώς το ακολουθούσε. Το ίδιο και οι υπόλοιποι.

«Προσπαθήσαμε με πυραύλους. Δε γίνεται τί-τίποτα. Είναι τεράστιος... Εμφανίστηκε ξαφνικά... ήρθε από έτη φωτός μακριά... εκ-εκτροχιάστηκε. Μπήκε σε νέα τροχιά με σταθερή τα-ταχύτητα. Μας πλησιάζει... Αργά και στα-θερά εδώ και δύο χρό-χρόνια. Σαν ένας μαγνήτης... η Γη... τον τραβά πά-πάνω της. Είναι το τέ-τέλος... Γι' αυτό σας λέω. Αν γλιτώσετε... υποσχεθείτε μου... Ό,τι δεν... δεν κάνατε κάντε το τώ-τώρα... Είναι η τελευταία σας ευ-ευκαιρία...»

Τους κοίταξε. Τα μάτια του ήταν κατακόκκινα και θολά. Σε μια ύστατη προσπάθεια άνοιξε και πάλι το στόμα του, αλλά αυτή τη φορά δε βγήκε φωνή από τα χείλη του, παρά μια μεγάλη σταγόνα αίμα που έτρεξε σαν ρυάκι από την άκρη τους, έτσι όπως είχε το κεφάλι του γερμένο προς τη μεριά της Κατερίνας. Και τότε άφησε την τελευταία του πνοή σαν να χαμογελούσε.

Η Μαριλένα έφερε τα χέρια της στο στόμα κι έπνιξε μια κραυγή. Η Κατερίνα έφερε το ελεύθερο χέρι της στο πρόσωπο του Απόστολου Κυριακού κι έκλεισε τα άψυχα μάτια του. Κατόπιν έκανε το σταυρό της. Την ακολούθησαν και οι δύο άντρες, αν και κανένας από τους δυο δεν ήταν ιδιαίτερα θρήσκος. Σε κάτι τέτοιες στιγμές, όμως, έχεις την ανάγκη να πιστέψεις πως υπάρχει Θεός. Γιατί κάποιος πρέπει να σε σώσει.

«Πιστεύετε πως είναι αλήθεια όσα μας είπε;» ρώτησε η Μαριλένα.

Κανένας δεν απάντησε. Ήταν τόσο πολλές και σημαντικές οι πληροφορίες που πήραν τα τελευταία λεπτά, ώστε ο εγκέφαλός τους χρειαζόταν χρόνο να τις επεξεργαστεί. Ο φόβος και η απόγνωση που ένιωθαν εκείνη τη στιγμή δε βοηθούσαν καθόλου. Ίσως και να μην τους ενδιέφερε. Δεν ήξεραν καν αν θα ζούσαν την επόμενη ώρα, πόσο μάλλον να νοιαστούν αν θα ζούσαν έπειτα από δεκάξι μήνες.

Η νεαρή κοπέλα κουλουριάστηκε και πάλι κι άρχισε να κλαίει. Δεν ήθελε να πεθάνει, όχι δεν ήθελε! Επιθυμούσε να κάνει τα όνειρά της πραγματικότητα, να παντρευτεί έναν καλό άντρα και να φύγει από το σπίτι της, από την καταπιεστική μητέρα και τον αδιάφορο πατέρα της. Επιτέλους είχε βρει δουλειά κι είχε αρχίσει να αισθάνεται ανεξάρτητη, η επανάστασή της μόλις είχε ξεκινήσει. Δεν ήταν δυνατόν να χαθούν όλα έτσι ξαφνικά· γιατί, Θεέ μου, γιατί τώρα;

Και τι ήταν αυτό πάλι που τους είπε; Τι κουταμάρες! Σιγά μη χανόταν η Γη ολόκληρη! Ήταν ανάγκη να βρεθεί αυτός ο τρελός εκεί μέσα μαζί τους; Πόση ανάγκη αλήθεια είχε κάποιον να της πει ότι όλα αυτά ήταν ψέματα, ότι τίποτα κακό δε θα συνέβαινε, ότι θα τους έβγαζαν σύντομα και θα συνεχιζόταν η ζωή της κανονικά. Ότι όλα της τα όνειρα θα μπορούσαν να πραγματοποιηθούν, όλα εκείνα που νύχτες ολόκληρες έπλαθε με τη φαντασία της. Όλοι γύρω της όμως ήταν χαμένοι στις σκέψεις τους, κάνοντας προφανώς τον απολογισμό για τα δικά τους όνειρα που δε θα προλάβαιναν να τα ζήσουν ποτέ.

Κάθισαν έτσι αμίλητοι, έχοντας πιάσει ο καθένας μια γωνιά του μικρού χώρου όπου είχαν παγιδευτεί, μακριά ο ένας από τον άλλο, όσο ήταν δυνατόν αυτό. Τα μάτια τους είχαν συνηθίσει πια το σκοτάδι και το φως του φακού κατάφερνε να φωτίσει αχνά όλο το χώρο γύρω τους. Απέφευγαν να κοιτάξουν προς τον νεκρό άντρα, λες κι αν τον αγνοούσαν θα εξαφανιζόταν και μαζί του θα εξαφανιζόταν και η απίστευτη ιστορία που τους είχε πει.

Η Κατερίνα έφερε στο μυαλό της τα παιδιά της. Άραγε το είχαν μάθει; Δε θα το είχαν πει στις ειδήσεις τόση ώρα; Δε θα είχαν ειδοποιήσει τους συγγενείς τους; Ο Διονύσης σίγουρα θα το είχε μάθει, άλλωστε σε τράπεζα δούλευε κι αυτός. Τουλάχιστον να πήγαινε να πάρει τα παιδιά από το σχολείο, να τα προετοιμάσει...

Θυμήθηκε τα λόγια του Κυριακού: «*Ο,τι δεν κάνατε...*» Πόσο πολλά ήταν τα πράγματα που δεν είχε κάνει, αλήθεια. Πράγματα που ανέβαλλε για αύριο, για μεθαύριο. Και να τώρα που πιθανόν δε θα υπήρχε αυτό το αύριο για την ίδια. Πόσα δεν πρόλαβε να κάνει, πόσα δεν πρόλαβε να πει... Για μια στιγμή ευχήθηκε να είχε δίκιο ο μυστηριώδης άντρας και να της δινόταν αυτή η τελευταία ευκαιρία. Όχι ότι πίστεψε την εξωφρενική ιστορία του, δεν ήταν τίποτε άλλο παρά το παραλήρημα ενός ετοιμοθάνατου, όμως σίγουρα την προβληματίσε.

Ο Γιάννης Αλεξίου είχε τα μάτια του καρφωμένα στο κενό, χωρίς να βλέπει ή να σκέφτεται οτιδήποτε. Η ζωή του είχε φερθεί πολύ καλά μέχρι τώρα, δε δεχόταν να πιστέψει ότι θα τα έχανε όλα ξαφνικά. Τα είχε όλα· χρήμα, γοητεία, φίλους, εξασφαλισμένο μέλλον. Σκέφτηκε

για μια στιγμή ποιος θα τον έκλαιγε αν χανόταν σήμερα. Ποιος πραγματικά θα νοιαζόταν; Δεν του ήρθε εύκολα η απάντηση. Οι δυο κολλητοί του, εντάξει, αλλά από κει και πέρα; Ποιος άνθρωπος τον αγαπούσε πραγματικά; Και ο ίδιος; Ποιον άνθρωπο αγαπούσε πραγματικά ο Γιάννης Αλεξίου;

Γύρισε και κοίταξε τη Μαριλένα που σιγόκλαιγε. Σαν να την άκουσε να λέει πως θέλει τη μαμά της, κι ο Γιάννης χαμογέλασε με πίκρα. Θυμήθηκε τον εαυτό του δέκα χρόνων παιδάκι να κλαίει και να λέει ακριβώς την ίδια φράση. Μόνο που η δική του μητέρα δε φάνηκε ποτέ από τότε. Κι αν σήμερα τελείωνε η ζωή του, δεν είχε ούτε την ίδια του τη μάνα για να τον κλάψει.

Πλανήτης Λεβιάθαν και κουραφέξαλα! Δεν τους έφτανε το κακό που τους είχε βρει εκεί μέσα, είχαν κι αυτό τον παλαβό με τα παραμύθια του! Μακαρίτης άνθρωπος ήταν και δεν έπρεπε να σκέφτεται έτσι γι' αυτόν, αλλά η οργή του τον έπνιγε. Τι νόμιζε τάχα, πως θα τους έκανε να νιώσουν καλύτερα και να δεχτούν στωικά το γεγονός ότι θα θαφτούν ζωντανοί εκεί μέσα; Πως αν δεν πεθάνουν σήμερα, θα πεθάνουν έτσι κι αλλιώς σε λίγους μήνες; Αυτή η προοπτική έκανε τον Γιάννη να νιώσει χειρότερα. Για μια στιγμή συνειδητοποίησε πως όλα ήταν μάταια έτσι κι αλλιώς, οπότε καλύτερα να τελείωνε σήμερα, εδώ, αυτή τη στιγμή, παρά να ζήσει με το φόβο του Λεβιάθαν για τους επόμενους μήνες.

Ο Μιχάλης φαινόταν κι αυτός χαμένος μετά την αποκάλυψη του άγνωστου άντρα. Ποιος να ήταν αυτός άραγε; Πώς βρέθηκε στο γραφείο του εκείνη τη στιγ-

μή; Τι παιχνίδια τού έπαιζε η μοίρα; Από τι θα χανόταν ο ίδιος τελικά; Από την έκρηξη, από την αρρώστια του, ή μήπως από τον Λεβιάθαν, μαζί με όλη την ανθρωπότητα; Απίστευτη ιστορία, εξωφρενική! Και παρήγορη όμως. Αν χανόταν με αυτό τον τρόπο, δε θα άφηνε πίσω την Εύη του και τη Νεφέλη του να υποφέρουν για το χαμό του. Και επιπλέον να πρέπει να τον συγχωρήσουν για τα λάθη που είχε κάνει και δεν πρόλαβε να διορθώσει. Πόσα λάθη...

Ξαφνικά άκουσαν ένα θόρυβο που όσο πήγαινε και δυνάμωνε. Σαν μηχανήμα, σαν κομπρεσέρ. Κοιτάχτηκαν με ελπίδα. Όταν συνειδητοποιήσαν από ποιο σημείο ακουγόταν ακριβώς, μαζεύτηκαν όλοι μαζί στην απέναντι πλευρά. Σύντομα σκόνη γέμισε και πάλι το χώρο, προκαλώντας τους αποπνικτικό βήχα. Οι γυναίκες αγκαλιάστηκαν ενστικτωδώς. Αυτό το μέρος μπορεί τελικά να γινόταν ο τάφος τους.

Έπειτα από δέκα ατελείωτα λεπτά αγωνίας, ακούστηκε μια φωνή που δεν ανήκε σε κανέναν από τους τέσσερις.

«Πόσοι είστε εκεί μέσα; Είστε καλά;»

Ο Μιχάλης, ο διευθυντής, σκαρφάλωσε προς το σημείο όπου ακούστηκε η φωνή. Παρατηρώντας πιο προσεκτικά, διέκρινε ακτίνες φωτός μέσα από τα χαλάσματα. Τους είχαν βρει!

«Τέσσερις είμαστε, έχουμε όμως κι ένα νεκρό μαζί μας. Εμείς οι υπόλοιποι είμαστε καλά, αλλά χρειαζόμαστε οξυγόνο, ανοίξτε μας χώρο!»

Πνίγηκε πάλι από το βήχα, αλλά η ελπίδα δεν τον

άφηνε να το βάλει κάτω. Δίπλα του είχε έρθει και ο Γιάννης Αλεξίου και οι δύο μαζί προσπαθούσαν να βοηθήσουν το σωστικό συνεργείο να μετακινήσει τα χαλάσματα, σκάβοντας κι αυτοί από μέσα με ό,τι έβρισκαν μπροστά τους.

«Λιποθύμησε!» φώναξε τότε η Κατερίνα και γυρνώντας την είδαν να προσπαθεί να κρατήσει την αναίσθητη Μαριλένα στα χέρια της. Ο Γιάννης έτρεξε κοντά της και τη βοήθησε να ακουμπήσουν την κοπέλα παραδίπλα. Χρειάζονταν βοήθεια και τη χρειάζονταν γρήγορα!

Οι διασώστες κατάφεραν να ανοίξουν μια μικρή τρύπα στα χαλάσματα, απ' όπου πέρασαν ένα φορείο. Ο Μιχάλης, ο Γιάννης και η Κατερίνα έδεσαν πάνω του τη Μαριλένα κι ήταν η πρώτη που είδε το φως του ήλιου έπειτα από περίπου δύο ώρες. Σε λίγα λεπτά κατάφεραν να τραβήξουν έξω και τους υπόλοιπους και τέλος ένας από τους εκπαιδευμένους άντρες ανέσυρε το άψυχο σώμα του Κυριακού.

Κανένας από τους τέσσερίς τους δεν μπορούσε να δει καθαρά έξω από το κτίριο. Τόση ώρα στο μισοσκόταδο και με τόση σκόνη, τα μάτια τους ήταν σχεδόν τυφλά. Τους έβαλαν κατευθείαν σε ασθενοφόρα και τους μετέφεραν στο νοσοκομείο για τις πρώτες βοήθειες.

Δεν πρόλαβαν να πουν τίποτα ο ένας στον άλλον, δεν πρόλαβαν καν να σκεφτούν. Εκείνη τη στιγμή ένιωθαν απέραντη ανακούφιση και τεράστια ευγνωμοσύνη που ήταν ακόμα ζωντανοί, που δεν είχαν την τύχη του Κυριακού, που δεν τελείωσε η ζωή τους εκεί μέσα, έτσι ξαφνικά, που τουλάχιστον θα είχαν ακόμα μία ευκαιρία...

Η Κατερίνα μένει μόνη με δύο παιδιά, όταν ο άντρας της την εγκαταλείπει για μια άλλη γυναίκα, έπειτα από είκοσι χρόνια γάμου. Ο Γιάννης, πλούσιος και όμορφος στα σαράντα πέντε του χρόνια, δεν έχει γνωρίσει ποτέ την αγάπη. Ο Μιχάλης, φιλοχρήματος και αγχώδης σε όλη του τη ζωή, μαθαίνει ότι πάσχει από καρκίνο. Η Μαριλένα, μια εικοσιδυάχρονη κοπέλα, περιμένει τον άντρα των ονείρων της για να ξεφύγει από την καταπιεστική οικογένειά της.

Την 1η Απριλίου 2009 αυτοί οι τέσσερις άνθρωποι εγκλωβίζονται στα χαλάσματα του κτιρίου μιας αμερικανικής τράπεζας ύστερα από βομβιστική επίθεση. Μαζί τους κι ένας μυστηριώδης άντρας, ο οποίος, λίγο προτού ξεψυχήσει, τους εξομολογείται ένα τραγικό όσο και απίστευτο μυστικό. Για να τους βοηθήσει να διατηρήσουν την ψυχραιμία τους; Για να τους παρηγορήσει; Ή μήπως για να τους δώσει μια τελευταία ευκαιρία να βρουν την προσωπική τους ευτυχία; Κανείς δε θα μάθει ποτέ...

Αυτό το μυστικό όμως, που τους δένει με έναν όρκο σιωπής, τους αναγκάζει να δουν τη ζωή τους με άλλο μάτι και να προσπαθήσουν να βρουν την ευτυχία, ακόμα κι αν γι' αυτούς αλλά και για ολόκληρη τη Γη δεν υπάρχει αύριο...



ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr



ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 08266

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΜΕ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ